U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. arch. M. K.**, zast. JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem se sídlem Mikulášská tř. 9, Plzeň, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Martinská 2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti zástupce žalobce JUDr. Pavla Reisera proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 79, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 97,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 1. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 79, I. zrušil pro vady řízení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2008, č. j. OSVZ/2754/08, a věc mu vrátil k novému řízení a rozhodnutí, II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení a III. přiznal ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Reiserovi odměnu za zastupování ve výši 2400 Kč. Ta se podle odůvodnění rozsudku skládá z částky 1500 Kč za tři úkony právní služby po 500 Kč a z částky 900 Kč za tři režijní paušály po 300 Kč.

Podáním ze dne 24. 2. 2010 se zástupce žalobce domáhal vydání opravného usnesení, kterým by mu byla přiznána odměna ve výši 2880 Kč, neboť je plátcem daně z přidané hodnoty, jak vyplývá ze sdělení evidovaného u krajského soudu pod spr. č. 1239/2007, takže mu má ještě náležet částka 480 Kč, která odpovídá 20 % dani z přidané hodnoty.

Krajský soud v Plzni opravným usnesením ze dne 19. 3. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 97, rozhodl, že „*rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008-79, se opravuje tak, že výrok III. zní: „Ustanovenému zástupci JUDr. Pavlu Reiserovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 2.856,- Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 60ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Plzni*“. V odůvodnění opravného usnesení krajský soud uvedl, že zástupce žalobce je skutečně plátcem daně z přidané hodnoty, takže nezapočítání této daně do odměny za zastupování je zřejmou nesprávností. Zástupce

žalobce však provedl všechny úkony právní služby před 1. 1. 2010, takže ke zdanitelnému plnění došlo ještě v době, kdy sazba daně z přidané hodnoty činila 19 %. Proto zástupci žalobce byla opraveným výrokem č. III rozsudku oproti návrhu přiznána odměna za zastupování ve výši 2856 Kč.

Proti tomuto opravnému usnesení podal zástupce žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž namítl nesprávné stanovení výše daně z přidané hodnoty, která mu byla připočtena k odměně za zastupování. Podle stěžovatele je totiž zastupování kontinuální činností a končí až doručením rozhodnutí ve věci samé, kdy lze předpokládat poradu s klientem o jeho výsledku, zvážení dalšího procesního postupu, vydání listin a uzavření spisu. Jestliže tedy v dané věci byl rozsudek vydán a doručen již za účinnosti nové sazby daně z přidané hodnoty, tak mu měla být přiznána částka odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadl pouze opravné usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 97. Tímto opravným usnesením však došlo ke změně výroku III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 79, kterým byla stěžovateli přiznána odměna za zastupování žalobce, takže kasační stížnost ve skutečnosti směřuje proti opravenému výroku III rozsudku. V ní ostatně stěžovatel namítl pouze přiznání odměny za zastupování v nesprávné výši z důvodu aplikace nižší sazby daně z přidané hodnoty, než jaká mu ve skutečnosti měla náležet.

Podle § 104 odst. 2 soudního řádu správního však je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Nejvyšší správní soud přitom ve svém usnesení ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 - 41, jež bylo publikováno pod č. 644/2005 Sb. NSS, dospěl k závěru, že *„rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování účastníka řízení (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovémuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].“* S právním názorem vysloveným v tomto judikátu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v nyní projednávané věci a neshledává žádný důvod se od něho odchýlit.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že za stávající právní úpravy nelze ve správním soudnictví napravit případná nesprávná rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé. Proto mu nezbývá nic jiného, než tuto zákonnou úpravu respektovat a dospět k závěru, že kasační stížnost proti výroku III rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 79, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2010, č. j. 17 Ca 53/2008 - 97, je nepřípustná.

Z tohoto důvodu ji Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního odmítl. S ohledem na tento výsledek pak podle § 120 a § 60 odst.

3 věty první téhož zákona nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu